

at de tilstedeværende Forudsætninger er saa forskellige, at det ikke vil være naturligt eller hensigtsmæssigt at søge gennemført en for By og Land *fælles* Lovgivning.

Det har i saa Henseende i første Række været anført, at den egentlige Landboudngdom i Virkeligheden gennemgaar en Uddannelse, som er *faglig* bestemt og ikke som de ufaglærtes tilfældig og uden synligt Fremtidsmaal. Endvidere har Landbrugets Medhjælpere normalt en *Tilknytning* til Arbejdsstedet og Husbondens Hjem, som savnes af de ufaglærte unge i Byerne, hvis Forhold til Arbejdsstedet og Arbejdsgiveren som oftest er af ganske løs og tilfældig Karakter.

For saa vidt svarer den egentlige Landboudngdoms Forhold derfor mere til den faglærte Ungdoms; men der findes ogsaa et andet Lighedspunkt. Ligesom den tekniske Undervisning for Haandværkerlærlinge er skabt og fremdeles ledes af Haandværkets egne Organisationer, saaledes er ogsaa inden for Landbruget de *Organisationer* til Stede, som naturligt kunde tage den Opgave op at organisere en tilsvarende teoretisk Undervisning for Landbrugets Ungdom.

Landbo- og Husmandsforeningerne har saavel lokale Afdelinger i hver Egn af Landet som landsomfattende Sammenslutninger, og i de senere Aar har disse Foreninger i Samarbejde iværksat et Oplysningsarbejde blandt Landboudngdommen, som allerede er i stærk Vækst, og for hvilket Lov om Statstilskud til landbrugsfaglig Undervisning af 10. Marts 1938 har skabt yderligere Betingelser. Dette Arbejde bygger paa Frivillighed og tilstræber, at Landboudngdommens Undervisning skal udvikle sig naturligt af Landbrugets Forhold og Institutioner, og det er over for Udvalget stærkt fremhævet, at en Lovgivning, der er egnet til at bryde denne Linie, fordi den med eet Slag sætter noget andet i Stedet, ikke vil blive mødt med den Velvilje, som er en afgørende Forudsætning for, at den kan lykkes.

Hvis man derfor tænkte sig paa Landet at indføre en tvungen Ungdomsskole, ved hvis Udformning Befolkningen ikke i denne Forstand har medvirket, vil det — hævdes der — højst sandsynlig blive Følgen, at den bedste Del af de unge sættes i Efterskoler eller andre Skoler, hvorved de fritages for Pligten til at søge Ungdomsskolen. At drive Skole med Resten vil pædagogisk set blive en vanskelig Opgave, og Skolen vil i Stedet for at skabe Samfølelse i Befolkningen være egnet til at udbygge Skel og fremkalde Mindreværdsfølelse.

Endelig henvises der til, at der paa Landet er meget frivilligt Oplysningsarbejde i Gang ogsaa for de unge *over 18 Aar*, og at et stort Antal unge efter deres 18. Aar søger paa Højskole eller Landbrugsskole, saaledes at det ikke betyder det samme for Landboudngdommen som for den ufaglærte Ungdom i Byerne, at den ikke ved Udgangen af det 18. Aar har faaet nogen Undervisning udover Børneskolens.

Summen af disse Betragtninger er, at den naturligste og mest hensigtsmæssige Maade at fremme et Oplysningsarbejde blandt Landboudngdommen paa er *størst mulig Støtte til det frivillige Arbejde*, der allerede er i Gang og som bæres af Befolkningens Interesse og Sympati. Skulde dette Arbejde efter en Tids Forløb ikke have naaet en saadan Udfoldelse, at det kan staa Maal med den tvungne Ungdomsskole, eller skulde Befolkningen i Mellemtiden have faaet et andet Syn paa Tingene, vil Tiden kunne være inde til at overveje Indførelsen af den samme Ordning paa Landet, som Byerne nu faar.

Udvalget har herefter ment, at man maatte *se bort fra Tanken om at gøre den tvungne Ungdomsskole til en for hele Landet fælles Skole*, selv med den fornødne Tilpasning efter de forskellige Erhvervsforhold i Byen og paa Landet.

De anførte Betragtninger rækker imidlertid ikke længere end til en Anerkendelse af, at unge, som er *varigt beskæftiget ved Landbrug* eller — da der i det store og hele er tillagt